

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **V. S., nar. X**
státní příslušnost X

zastoupen: **JUDr. Matějem Šedivým**, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. dubna 2024, č.j. CPR-13771-4/ČJ-2024-930310 - V237,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství

policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 24. 2. 2024, č.j. KRPA-67303-11/ČJ-2024-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v trvání dvou let.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě namítal nesprávnost interpretace jinak správně zjištěného skutkového stavu věci ze strany žalovaného, který nezohlednil dostatečně polehčující okolnosti. Tyto spatřoval v tom, že se z jeho strany jedná o první protiprávnost svého druhu, která trvala sedm měsíců, protože není nutné ukládat správní vyhoštění na dobu dvou let, když v obdobných případech správní orgán ukládá správní vyhoštění na dobu jednoho roku.
3. Dále žalobce poukázal na to, že se správním orgánem spolupracoval, napomáhal při objasnění skutečného stavu věci a vyjádřil lítost i vůli vycestovat do domovského státu.
4. Žalobce měl dále za to, že vůči němu mělo být postupováno mírněji, a to správním vyhoštěním na dobu jednoho až jeden a půl roku. Opatření v trvání dvou let pak považoval za nepřiměřeně přísné a napadené rozhodnutí tak za nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadené rozhodnutí i rozhodnutí nalézacího správního orgánu, z něhož je patrné, že žalobcem zmíněná specifika jeho případu byla řádně zvážena i hodnocena. Pokud pak jde o přiměřenost a přísnost správního vyhoštění na dobu 2 let, odkázal konkrétně na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí.
6. V další podrobnostech žalovaný odkázal na shromážděný spisový materiál, kterým bylo protiprávní jednání žalobce doloženo a napadené rozhodnutí podloženo. Žalovaný současně nezjistil žádná procesní pochybení způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí.
7. Žalovaný proto s ohledem na shora uvedené navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
9. Žalobce byl dne 24. 2. 2024 ve Fakultní nemocnici Bulovka kontrolován hlídkou Policie ČR. Ke kontrole předložil biometrický cestovní pas č. X vydaný Moldavskou republikou bez vyznačeného víza či jiného povolení opravňujícího jej k pobytu na území České republiky s posledním vyznačeným vstupem do schengenského prostoru dne 30. 4. 2023 přes maďarský hraniční přechod Ártánd, z čehož vzniklo podezření z neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky pro překročení doby oprávněného pobytu na základě biometrického cestovního dokladu, protože byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
10. Dne 24. února 2024 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že přicestoval do České republiky naposledy dne 30. 4. 2023 na biometrický cestovní pas přes Rumunsko,

Maďarsko, Slovensko a od té doby nevystoupal. Do České republiky přicestoval kvůli práci a je mu známo, že již nemůže pobývat na území České republiky. Pracoval zde na stavbách. Je rozvedený a má tři děti, které se nacházejí v Moldavsku. Na území České republiky nikoho nemá a nic nevlastní. V zemi původu má dům a má se tak kam vrátit. Na území České republiky nemá žádné vazby ani žádnou osobu, vůči níž by ukončení pobytu žalobce představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Po zdravotní stránce je pořádku. K možnostem návratu do Moldavska se žalobce vyjádřil tak, že mu tam žádné nebezpečí nehrozí a ve vycestování mu nebrání žádná překážka. Vycestuje dobrovolně.

11. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom bez nařízení jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
14. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.
15. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

16. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
17. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším od 29. 7. 2023 do 24. 2. 2024. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobce a v něm uvedených údajů, a zejména i z výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobcem a z otisku posledního vstupního razítka vyznačeného v cestovním pase žalobce lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru naposledy dne 30. 4. 2023 přes Maďarsko a od té doby mimo území členských států nevycestoval. Správní orgány tak žalobci beze zbytku prokázaly neoprávněný pobyt na území České republiky přinejmenším ode dne 29. 7. 2023 (tj. ode dne následujícího po skončení doby 90 dnů oprávněného pobytu na základě biometrického cestovního dokladu) do 24. 2. 2024, a v tomto ohledu řádně zjistily skutkový stav věci. To žalobce navíc ani nerozporoval.
18. Nalézací správní orgán odůvodnil zejména na str. 6 prvostupňového rozhodnutí, proč stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání dvou let. Přihlédl zejména k tomu, že neoprávněný pobyt žalobce trval 211 dní, což je doba poměrně dost dlouhá, a navíc nebyl odhalen ze strany policie žalobce by v neoprávněném pobytu zjevně pokračoval. Žalobce rovněž, jak sám přiznal, na území České republiky pracoval bez pracovního povolení. Toto odůvodnění je dostatečné a lze na ně v podrobnostech odkázat. Žalovaný pak nijak nepochybil, když toto odůvodnění v napadeném rozhodnutí aproboval. Soud nemůže dále přitakat žalobci v tom směru, že správní orgány nepřihlédly také ke skutečnosti, že dosud v minulosti neporušil pobytové povinnosti a že s nalézacím správním orgánem v průběhu vedeného správního řízení spolupracoval (srov. kupř. str. 4 napadeného rozhodnutí). Na druhou stranu nelze tyto skutečnosti, resp. okolnosti, významně přeceňovat s ohledem na dlouhou dobu trvání správními orgány zjištěného neoprávněného pobytu žalobce a výkon nelegální práce. Nota bene, i ze samotné výměry stanovené doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, která se nachází v dolní polovině zákonné sazby, vyplývá, že správní orgány ke shora uvedeným okolnostem ve prospěch žalobce přihlédly.
19. Tvzení žalobce v tom směru, že správní orgány v obdobných případech ukládají opatření v poloviční výměře, zůstala toliko v obecné rovině, když žalobce neoznačil (natožpak doložil) žádné rozhodnutí, jež by jeho tvrzení svědčilo. Soud má naopak za to, že výměra stanovené doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se aplikační praxi správních orgánů nijak nevymyká.
20. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s*

pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).

21. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, je pak předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.) K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání jednoho roku uložena v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců. S ohledem na poměrně citelnou dobu vědomého udržování protiprávního stavu ze strany žalobce, ve kterém hodlal zjevně i nadále setrvat (nebýt pobytové kontroly), soud ve zvolené délce správního vyhoštění nespátřuje překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení či jeho zneužití, a tudíž ani zde nevidí důvody pro zrušení daného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.
22. Porušování imigračních pravidel nelze tolerovat (či k němu přistupovat benevolentněji) ani u osob pocházejících ze zemí s nižší životní úrovní, neboť v silách i těchto osob nepochybně je, aby si zajistili příslušné pobytové oprávnění. Správní orgány ani následně soud pak zcela jistě ani v těchto případech nemohou rezignovat na vynucování dodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky.
23. S ohledem na shora uvedené tedy soud neshledal, že by napadené rozhodnutí žalovaného nespĺňovalo kritéria přiměřenosti ve smyslu ust. 174a zákona o pobytu cizinců.
24. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně v rozsahu odpovídajícím blanketní povaze odvolání žalobce. Správní orgány se také správně a dostatečně zabývaly i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona.
25. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k těmto závěrům.

VI. Závěr a náklady řízení

26. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny, a žalobu proto zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 11. června 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.

samosoudce